

[Knuud Jespersen.]

Den politiske linje, der blev lagt frem her i går, var jo en kriselinje som den, der karakteriserer kapitalismen, som den, der har karakteriseret fællesmarkedslandene, og den indeholdt en række krav om afsavn til dem, der var dårligst stillet, til lønmodtagerne, til forbrugerne, til de unge på læreanstalterne, og med bebudelse af, at man ville udskyde nødvendige reformer også på uddannelsesområderne.

Under spørgetiden fik vi yderligere bekræftet, at det er tanken, at man også skal hugge en hæl og klippe en tå af den investering, der ellers måtte foretages i fremtidens Danmark.

Hvad angår lønmodtagerne, havde statsministeren i sin redegørelse nogle overordentlig interessante og opsigtsvækkende bemærkninger. Det drejer sig om, at det ville være mere rimeligt, om man udbetalte et kontant tilskud på 1.000 kr. i stedet for de 3 portioner, man har krav på i de kommende 10 måneder, og derefter skulle de intet have. Det betyder i virkeligheden, at man ikke alene fjerner dyrtidsordningen for de 10 måneder, men at man totalt fjerner dens indflydelse, hvad angår de 3 portioner, i den kommende periode, og så gør man det endda med det motiv, at det skulle stille lønmodtagerne bedre.

Om vi nu tager en lønmodtager, der har en trækprocent på 40, så vil vi se, at han ville få 1.594 kr. efter den nuværende ordning, som vi er utilfredse med. Tager vi én, der har en trækprocent på 60, ville han få lidt over 1.000 kr. Vi er stadig utilfredse med den dyrtidsordning, der er, men vi er endnu mere utilfredse med regeringens forslag. Vi finder, at det er et indgreb i bestående overenskomstforhold, som må behandles der-efter.

Det er næsten at gå for vidt, selv når man tænker på regeringens sammensætning, at man samtidig bebuder, at arbejdsgiverne skal have et statstilskud. I første omgang skal man returnere de 1.000 kr. over kilde-skatteordningen, i anden omgang betyder det, at arbejdsgiverne efter de 10 måneder, de heller ikke kommer til at betale for, er fritaget for at yde dyrtidsportioner. Når man så hører motivet herfor, ja, så lyder det i al sin enkle nøgenhed, at det skulle stoppe inflationen, for ellers ville dyrtids-

ordningen bringe nye prisstigninger. Hvis det var rigtigt, er der i virkeligheden tale om, at kapitalismens samfund i Danmark er gået ind i en svindelagtig kurve, nemlig en kurve, hvor de lønmodtagere, der i 6 måneder har haft et løntilgodehavende, når de endelig får det udbetalt bare delvis som dækkende deres udgifter, skulle straffes med yderligere forringelser, dvs. med yderligere prisforhøjelser.

Vi kan naturligvis ikke på nogen som helst måde godtage, at man optræder på den facon, og vi kan heller ikke godtage det argument, at fordi man får for dårlig og for sen dækning for stedfundne stigninger, så betyder det, at man sætter nye prisstigninger i gang.

Lønmodtagerne vil altså blive sorteper. På længere sigt vil de sammen med forbrugerne, og det vil sige det afgørende flertal i vort folk, komme til at bære de økonomiske byrder af den politik, vi her hørte blive lagt frem i går. I stedet for at angribe virkningerne burde man have angrebet årsagerne. Der var dog engang, hvor liberalismen også troede, at den kunne gavne menneskene og ikke bare strangulere forbrug, lønmodtagere eller på anden måde nedsætte lønmodtagernes købekraft. Det, der er inflationskilderne — det turde være regeringen bekendt, jeg går ud fra, at handelsministeren har et indgående kendskab dertil — er de bestandige jordstigninger, det er stigningerne i værdien af fast ejendom, og det er den omfattende belåning af spekulationsgevinster, der betyder, at alle de, der ikke har faste værdier, faktisk kommer til at betale.

Det var her, man skulle sætte ind, og jeg har lyst til at spørge, om ikke statsministeren har så meget mod, at han vil gå til bankerne og de andre pengeinstitutter og simpelt hen få bragt bare noget, der minder om minimum af kontrol, ind i selve denne økonomiske mølle, der maler lønarbejdernes lønninger til ukendelighed.

I stedet for at gribe ind over for disse egentlige årsager er regeringen parat til at yde større tilskud til dem, der i forvejen har meget. Man vil gøre jorden skattefri. Det var altså også godsejernes regering, mere end det var folketingets, og mere end det var folkets i Danmark. Man vil gøre jorden skattefri og dermed tilføre nye formuer til dem, der har for meget. Man er indstillet på, at de arbejdsgivere, som udbetaler dyr-